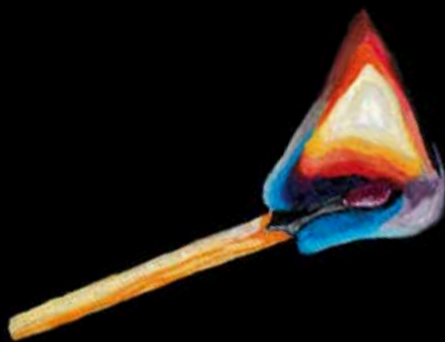

οι Εμπρηστές

ΜΑΞ ΦΡΙΣ

5ο ΛΥΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ 2023

Σημείωμα του διευθυντή

Μετά από τρία χρόνια αναγκαστικής διακοπής των δραστηριοτήτων της θεατρικής μας ομάδας, εξαιτίας των περιοριστικών μέτρων κατά της πανδημίας, αποφασίσαμε φέτος να κάνουμε μια επανεκκίνηση, επιχειρώντας να προσελκύσουμε νέους μαθητές και μαθήτριες, που αυτά τα χρόνια δεν είχαν καμία επαφή με το θέατρο, και να τους πείσουμε να εμπλακούν.

Επιλέξαμε να αναμετρηθούμε με το δημοφιλές έργο του Ελβετού θεατρικού συγγραφέα Μαξ Φρις «Ο Μπήτερμαν και οι εμπρηστές», που όπως το θέτει ο ίδιος στον υπότιτλο πρόκειται για «Ένα διδακτικό έργο χωρίς δίδαγμα». Το έργο, γραμμένο λίγο μετά τη λήξη του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου, πραγματεύεται την αδυναμία ή την απροθυμία του ανθρώπου να αναγνωρίσει και να αντιμετωπίσει ένα κακό που υποβόσκει. Το κακό, όμως, δεν προσδιορίζεται σαφώς και γι' αυτό το έργο καθίσταται διαχρονικό επιτρέποντας διαφορετικές ερμηνείες ανάλογα με την εποχή.

Ως μέλος της θεατρικής ομάδας, αλλά και ως απερχόμενος διευθυντής του σχολείου, θέλω να ευχαριστήσω τους μαθητές που συμμετείχαν για την εξαιρετική προσπάθεια και τον κόπο που κατέβαλαν, τους γονείς τους για την υποστήριξή τους, τους απόφοιτους μαθητές μας, για την εξαιρετική συμβολή τους στη σκηνοθεσία, στη μουσική, στους φωτισμούς, στη διδασκαλία υποκριτικής και φωνητικής των μαθητών, στα κουστούμια, στη φωτογράφιση και στη γενικότερη ποιητική ανάδειξη της δουλειάς μας, τον Δήμο Νίκαιας - Α.Ι. Ρέντη, για την ουσιαστική στήριξή του στη θεατρική μας ομάδα, όλα αυτά χρόνια, τους συναδέλφους Μπενέτου Ελίζα και Νίκο Παππά για τη βοήθειά τους, και τη Μαίρη Αδαμοπούλου, την δημιουργό αυτής της ομάδας, που συνεχίζει να μας οργανώνει.

Σπύρος Χαρισιάδης

«Οι εμπρηστές»

Η φετινή παράσταση του 5ου Λυκείου Νίκαιας από το θεατρικό έργο του Μαξ Φρις, «Ο Μπήτερμαν και οι εμπρηστές». Όπου το όνομα Μπήτερμαν στα γερμανικά έχει την έννοια του καθωσπρέπει, φιλήσυχου, έντιμου ανθρώπου. Για τα μάτια των άλλων. Αυτός που περιποιείται ολημερίς με περισσή φροντίδα την εικόνα ενός αψεγάδιαστου κοινωνικού προτύπου. Να ο κεντρικός μας χαρακτήρας που είναι μέχρι σήμερα διαχρονικά ο πολίτης, ο αστός, αιτία συντήρησης και αναπαραγωγής του πολιτικού συστήματος.

Και οι εμπρηστές; Σε «ένα διδακτικό έργο χωρίς δίδαγμα», - όπως γράφει ως υπότιτλο ο ίδιος ο συγγραφέας - , ποιοι να είναι άραγε και πού στοχεύει η δράση τους; Νέμεσις για κάθε Μπήτερμαν, αφού ο Φρις σε αυτή τη φάρσα εμπνέεται από το δράμα «Αντιγόνη» του Σοφοκλή και τηρεί τις αρχές της αρχαίας τραγωδίας· Υβρις – Άτις – Νέμεσις – Τίσις – Κάθαρσις. Για την ανθρώπινη μωρία, την υπέρμετρη φιλοδοξία, την αρχομανία, την απληστία, υπάρχει πάντα η Θεία Δίκη. Μαθαίνουμε όμως κάτι στα αλήθεια, από αυτή την επαναλαμβανόμενη ιστορία ώστε να σπάσουμε επιτέλους τον φαύλο κύκλο; Ένα είναι σίγουρο· ότι όσο υπάρχουν Μπήτερμαν, τόσο θα γεννούν εμπρηστές.

Στη μέση ο Χορός. Οι φρόνιμοι, οι νοικοκυραίοι που ποτέ δε παίρνουν θέση, δεν αναλαμβάνουν την ευθύνη για τίποτα και η εθελουφλία τους, η ανοχή, η συνενοχή τους οδηγεί στην καταστροφή που τη βλέπουν παθητικοί και μοιραίοι να έρχεται.

Για να μη γράφεται λοιπόν η ίδια τραγωδία ξανά και ξανά, αφού ως τώρα δε μάθαμε από τα λάθη μας, εμείς ως ομάδα επιμένουμε να υπηρετούμε τα ερωτήματα και να τα θέτουμε σε όλους. Και ευχόμαστε πως τέτοια θεατρικά έργα θα παίζονται κάποτε στο μέλλον ως κωμωδίες ενός πρωτόγονου παρελθόντος.

Ελίζα Μπενέτου

Σημείωμα θεατρικής ομάδας

Η θεατρική ομάδα μας ξεκινά το 1994, την εποχή του lifestyle, του άκρατου καταναλωτισμού, του βολέματος, του ωχαδερφισμού, του δεν έχει σημασία τι είσαι αλλά τι φαίνεσαι και γίνεται καταφύγιο συντροφικότητας, αλληλεγγύης, αποδοχής της διαφορετικότητας.

Και όλα αυτά τα χρόνια μέσα από την συλλογική προσπάθεια και δουλειά αναδύονται ευαισθησίες και όνειρα που ζεσταίνουν τις καρδιές μας , μετατρέποντας το εγώ σε ΕΜΕΙΣ.

Και το σχολείο;

- Συνεχίζει να ξορκίζει την φαντασία και να σκοτώνει τη δημιουργικότητα .
- Αδυνατεί να απαντήσει με τον πολιτισμό σε πρότυπα και συμπεριφορές που προάγονται από τηλεόραση και μέσα κοινωνικής δικτύωσης: αποξένωση, βία, κοινωνία της αγοράς , κουλτούρα της κατανάλωσης, το έχειν σημαίνει υπάρχουν και το μη έχειν δεν υπάρχουν και ο φτωχός πλην τίμιος δεν έχει καμιά αξία πια.
- Μετατρέπεται σε κέντρο κατάρτισης, απόκτησης δεξιοτήτων και πιστοποιητικών αποτελεσματικότητας .

Και εμείς, ξεκινάμε πάλι μετα τα τρία χρόνια πανδημίας με τους “Εμνηρστές” αυτή την πολιτικο-κοινωνική σάτιρα, αυτό το ειρωνικό “διδακτικό έργο χωρίς δίδαγμα” γιατί και σήμερα υπάρχουν φωτιές πολέμου και εμνηρσμοί δασών , ιδεολογιών και συνειδήσεων.

Και η Κοινωνία μας φαίνεται να είναι ανεπίδεκτη διδαγμάτων. Δεν αντιδρά, δεν αντιστέκεται, αλλά ανέχεται και παρακολουθεί.

Γιατί αλήθεια συμβαίνει αυτό;

Μήπως κυριαρχεί το αίσθημα απαισιοδοξίας απέναντι στις απειλές μιας οικολογικής καταστροφής και στο κατεστραμμένο έρημο από αξίες κοινωνικό τοπίο;

Μήπως εθελουφλεί από αδυναμία και φόβο για το αύριο ή από τις συνήθειες που έχει βολευτεί;

Και μήπως μια προσέγγιση από την Τέχνη και την Παιδεία λειτουργήσει σαν φάρμακο για το κατεστραμμένο από τις αξίες κοινωνικό τοπίο και επαναφέρει το όνειρο, την ελπίδα και την δύναμη για μια καλύτερη ζωή;

Για τη θεατρική ομάδα
Μαίρη Αδαμοπούλου

Κι ήθελε ακόμη πολύ φως να ξημερώσει.
Όμως εγώ δεν παραδέχτηκα την ήττα

Μανόλης Αναγνωστάκης

ΜΑΞ ΦΡΙΣ

Ένας αβόλευτος Ελβετός στην καρδιά του κόσμου

Γεννήθηκε στις 15 Μαΐου 1911 στη Ζυρίχη, όπου και πέθανε, στις 4 Απριλίου 1991, ένα μήνα πριν κλείσει τα ογδόντα.

Μετά το σχολείο, σπουδάζει δυο χρόνια γερμανική φιλολογία. Αναγκάζεται να διακόψει τις σπουδές του όταν πεθαίνει ο πατέρας του. Εργάζεται ως ελεύθερος ρεπόρτερ, δημοσιογράφος και ανταποκριτής ελβετικών εφημερίδων σ' όλον τον κόσμο. Έπειτα σπουδάζει αρχιτεκτονική και, από το 1942, ασκεί το επάγγελμα του αρχιτέκτονα ως μέσα στη δεκαετία του '50. Χτίζει πολυκατοικίες, ελπίζοντας ότι "οι χώροι του" δεν θα στεγάζουν μόνο βολεμένους αστούς.

Από τις δεκαετίες του '30 και του '40, εποχή που έκανε πολλά ταξίδια στην Ευρώπη και την Αμερική ως ανταποκριτής, έχει γράψει ημερολόγια, μυθιστορήματα, διηγήματα και εντυπώσεις, κυρίως από τον καιρό που ήταν στρατιώτης.

Έργα του:

Σάντα Κρουζ 1946, Σινικό Τείχος 1946, Κόμης Όντερλαντ 1951, Δον Ζουάν ή η αγάπη στη Γεωμετρία 1953, Ο Μπήντερμαν και οι εμπρηστές 1958, Ανδόρρα 1961

Έγραψε, επίσης, πολλά μυθιστορήματα.

Τιμήθηκε με πολλά βραβεία και διακρίσεις στη διάρκεια του βίου του, όπως το 1958 με το βραβείο Γκεόργκ Μπύχνερ και το 1976 με το βραβείο ειρήνης της Ένωσης Γερμανών βιβλιοπωλών. Η Ανδόρρα και ο Μπήντερμαν και οι εμπρηστές παίχτηκαν περισσότερο απ' όλα τα θεατρικά του.

Ο θάνατος του Φρις, του αβόλευτου αυτού Ελβετού, με τη "νεύρωση των ουδετέρων" στο αίμα και στο μελάνι του, συμβαίνει σε μια νευραλγική στιγμή της ιστορίας του κόσμου: μέσα στον επίσημο τοκετό της Νέας Τάξης Πραγμάτων της οποίας οι "ωδίνες" άρχισαν με την "περεστρόικα" του Γκορμπατσώφ, πέρασαν στο γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου, συνεχίστηκαν με τον πόλεμο του Κόλπου, για να φτάσουν σε μια Βαλκανιάδα ωμότητας και σπαραγμών, με άπειρα ορθωμένα τείχη στη θέση του ενός που δήθεν έπεσε.

Φοβού τους ουδετέρους

Δεν ήταν, λοιπόν, μόνον ο Ελβετός Φρις που έπασχε από την νεύρωση των ουδετέρων. Πολλοί είναι εκείνοι που φοβούνται, παθολογικά σχεδόν, τους ουδετέρους. Που έχουν χρόνο άπειρο και χώρο επί αιώνες απείραχτο, να οργανώσουν τους ολέθρους των μη ουδετέρων. Να φιλοξενούν στα θησαυροφυλάκια και στα πυρηνικά τους καταφύγια το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον κάθε ολέθρου. Να φιλοξενούν τους κωδικούς και τους αριθμούς των αμαρτημάτων του πλανήτη. Όλα, με χέρια καθαρά και ουδέτερα. Όλα, με χέρια φιλανθρωπικά. Φοβούνται τους ουδετέρους, πίσω από τις ειδυλλιακές ζαρντινιέρες, τα χιονισμένα βουνά, πίσω από τα λιβάδια, τις ήσυχες αγελάδες, πίσω από τα ειρηνικά γαλακτοκομικά προϊόντα που θρέφουν τα νιάτα του κόσμου. (Για κάθε κόσμο βέβαια, προορίζεται κι άλλη ποιότητα γαλακτοκομικών). Φοβούνται όλ' αυτά τα θεραπευτικά, γιατί πίσω τους θρέφουν τις μεγαλύτερες πολυεθνικές της εκμετάλλευσης " του ανθρώπου από άνθρωπο" και της "ηπείρου από ήπειρο". Γιατί θρέφουν τις πιο τερατώδεις επινοήσεις στον τομέα της βιομηχανίας όπλων και μέσων καταστολής συλλαλητηρίων, διαδηλώσεων, λαϊκών εξεγέρσεων. Κι όλα αυτά ενώ οι Μπήντερμαν παίζουν με τα σπέρτα, ή παίζουν τένις με τους εμπρηστές, κάνοντας μάλιστα διαρκώς νοήματα και στους πυροσβέστες.

Ο Μπήτερμαν, η ανοχή, η ενοχή, και τα σπύρτα

Οι αναλύσεις για τον αστό Μπήτερμαν, για τις ανοχές του και τις ενοχές του, για την υποτέλειά του προς τους εμπρηστές-τρομοκράτες, θα μπορούσαν να γεμίσουν αρκετές σελίδες.

Ακόμα και το ερέθισμα που έκανε τον Φρις - 13 χρόνια μετά το τέλος του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου και την ήττα της Γερμανίας, 13 χρόνια μετά τις ατομικές βόμβες στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι - να γράψει αυτό το θεατρικό έργο, θα γέμιζε άλλες τόσες.

Γι' αυτήν την πολιτικοκοινωνική σάτιρα, γι' αυτό το ειρωνικό “διδακτικό έργο χωρίς διδασμα”, γι' αυτήν την παρωδία-φλύακα του σύγχρονου εφησυχασμού και της μοιρολατρίας, τελικά γι' αυτό το “προσευχητάρι” της νέας θρησκείας και ιδεολογίας, σύμφωνα με τις οποίες δεν πιστεύουμε πια σε θεούς και πολιτεύματα αλλά σε πυροσβέστες, ο ίδιος ο Φρις λέει:

...Το γουστοζικό είναι ότι αυτοί οι εμπρηστές στη Δύση περνούν για κομμουνιστές και στην Ανατολή για καπιταλιστές που ήρθαν για να ανατρέψουν το καθεστώς. Για μένα, δεν ανήκουν ούτε σε κάποια πολιτική ούτε σε κάποια ιδεολογία. Ενεργούν με τον τρόπο του χημικού καταλύτη, που αποκαλύπτει την αρρώστια των κοινωνιών. Στα μάτια μου, φαίνονται μάλλον συμπαθητικοί, γιατί έχουν χαρούμενη καρδιά και δείχνουν πνεύμα, με τον απλό τρόπο που εκμεταλλεύονται τις αδυναμίες του νοικοκύρη, που άθελα-πθελημένα τους φιλοξενεί...

Το έξαλλο ανατρεπτικό χιούμορ του Φρις, αυτό το στοιχείο της έκπληξης, που συναντάμε και στα πιο βαρύθυμα έργα του, καταγράφει ακόμα του επάλληλους, αλεπάλληλους και αλληλοδιαδοχικούς μηχανισμούς του φόβου. Φόβου των αστών όμως και φόβου των εμπρηστών. Οι φόβοι των δεύτερων έχουν περάσει πια στα επίπεδα του φόβου ενός ακροβάτη. Ή ενός διασκεδαστή της τηλεόρασης, ενός πολιτικού ή ενός ταχυδακτυλουργού, ενός αδίστακτου, ειδικευμένου τέλους πάντων επαγγελματία, που ξέρει να κρύβει τον φόβο πίσω από το αστείο, πίσω από το θράσος, την αναίδεια και όλα τα επαγγελματικά, δοκιμασμένα κόλπα του τσίρκου, της βουλής, του μπαλκονιού.

A.Θ.K.

Σαν θεατρικός συγγραφέας, θα θεωρούσα την αποστολή μου πλήρως εκπληρωμένη αν ένα από τα έργα μου κατάφερνε να θέσει έτσι ένα ερώτημα, ώστε από εκείνη την ώρα οι θεατές να μην μπορέσουν να συνεχίσουν να ζουν χωρίς μίαν απάντηση – χωρίς τη δική τους απάντηση, αυτήν που μπορούν να δώσουν μόνο μέσα απ' τη ζωή τους. Η γενική απαίτηση για μίαν απάντηση, μια γενική απάντηση, που διατυπώνεται τόσο συχνά και τόσο συγκινητικά, τόσο κατηγορηματικά, μπορεί τελικά να μην είναι τόσο τίμια όσο πιστεύουν εκείνοι που την απαιτούν. Κάθε ανθρώπινη απάντηση, μόλις υπερβεί τα όρια της προσωπικής απάντησης και ισχυριστεί πως αγκαλιάζει γενικότερα ερωτήματα, θα αμφισβητείται, αυτό το ξέρουμε όλοι μας πολύ καλά· και η ικανοποίηση που βρίσκουμε στο ν' αποδεικνύουμε λανθασμένες των άλλων ανθρώπων τις απαντήσεις, μας κάνει να ξεχνάμε το ερώτημα που μας ενοχλεί· κι αυτό θα μπορούσε να σημαίνει: στην πραγματικότητα δε ζητάμε απαντήσεις, το μόνο που θέλουμε είναι να ξεχάσουμε το ερώτημα. Για να μη γίνουμε υπεύθυνοι.

Μάξ Φρις «Ημερολόγια»

(απόσπασμα από το βιβλίο του Μάρτιν Έσσαιν «Πέρα από το παράλογο» στο κείμενο «Η νεύρωση των ουδετέρων; Μαξ Φρις»)

Ο Μπήντερμαν και η τύφλωση

Κάτι πρέπει να κάνουμε για τον φόβο,
αλλά τι;
ΦΡΑΝΤΣ ΚΑΦΚΑ

Το κυρίαρχο συναίσθημα που έχει όποιος έρχεται σε επαφή με το έργο ο Μπήντερμαν και οι εμπρηστές, είναι θυμός. Θυμός για τον Μπήντερμαν, τον άνθρωπο που γνωρίζει το κακό και όμως δεν κάνει τίποτα ουσιαστικό για να το αποτρέψει. Αντίθετα, αναπτύσσει τέτοια συμπεριφορά στην προσπάθειά του να το αντιμετωπίσει, που καταλήγει να συνεργαστεί μαζί του. Ο θυμός μας έχει σχέση με τη γνώση ότι δεν πρέπει και δεν μπορούμε να υποτιμήσουμε, να αγνοήσουμε ή ακόμη και να θελήσουμε να ξεγελάσουμε το κακό, που αιμορραγεί αλλά δεν σκοτώνεται. Ιδιαίτερα μετά τα ανάλογα και ισοδυναμικά ιστορικά γεγονότα του αιώνα μας, στα οποία σαφώς και το έργο αναφέρεται.

Τι είναι αυτό που κάνει τον άνθρωπο ανίκανο να ακούσει, να αντικρίσει και ίσως να αντικρούσει, να αισθανθεί σε τελική ανάλυση τα μηνύματα των διπλανών του, της οικογένειας, των συνανθρώπων του, του ίδιου του εαυτού; Από τι αποτελούνται τα παραβάν που αποκρύπτουν, θολώνουν ή ακόμη και διαστρέφουν την αλήθεια, παραβάν που τις περισσότερες φορές τοποθετούμε οι ίδιοι μπροστά μας;

Τι είναι αυτό που προκαλεί την τύφλωση; Επιχειρώ να προτείνω εδώ τρία στάδια της τύφλωσης:

Τύφλωση υπάρχει γιατί υπάρχει φόβος [.....]

Τύφλωση υπάρχει γιατί υπάρχει ενοχή [.....]

Τύφλωση υπάρχει γιατί υπάρχει υπερτίμηση και συγχρόνως μεγάλη ανάγκη της δύναμης [.....]

Αυτόν ακριβώς τον φόβο ενισχύουν και πάνω σ'αυτόν τον φόβο στηρίζονται τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης για να διατηρούν τους πολίτες σε κατάσταση διαρκούς πανικού

Κρασανάκης Στέλιος
Ψυχίατρος- Σκηνοθέτης

** Τα παραπάνω κείμενα έχουν αντληθεί από το πρόγραμμα του ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας “ Ο Μπήντερμαν και οι εμπρηστές” για τη θεατρική σεζόν 1992-1993.*

Η θέα της φωτιάς Καταθέσεις για το έργο του Μαξ Φρις «Ο Μπίντερμαν και οι εμπρηστές»

Πρωτοποριακή κωμωδία

Με το έργο αυτό ο Φρις επιδιώκει, με την βοήθεια των αλληγοριών του, να επισημάνει την παθητικότητα και τη μοιρολατρία, την άρνηση αντιστάσεως του σύγχρονου κόσμου μπρος στους κινδύνους που τον απειλούν. Τυπικός αστός σε όλα ο ήρωάς του. Αδίστακτος, προκειμένου για την τσέπη του: χωρίς τον παραμικρό δισταγμό θα σπρώξει τον υπάλληλο του στην αυτοκτονία με την άρνησή του να τον βοηθήσει. Εγωιστής στο έπακρο: ευχαρίστως θα δεχόταν όλα γύρω του να γκρεμιστούν, να εξαφανιστούν, φτάνει να μείνει όρθιο το δικό του σπίτι. Φανφαρόνος, χωρίς το ελάχιστο αίσθημα ευθύνης: γυρνάει στις μπουραρίες και τα καφενεΐα διακηρύσσοντας την ανάγκη να κρεμαστούν οι εμπρηστές. Αναθέτει όμως το έργο αυτό σε άλλους, αποφεύγοντας ο ίδιος ακόμη και το μικρό δαχτυλάκι του να κινήσει γι'αυτό. Ζει με την ψευδαίσθηση της ασφάλειάς του, την περιφρούρηση της οποίας αναθέτει σε άλλους: στον κρατικό μηχανισμό, τους “πυροσβέστες” στην περίπτωση μας. Ότι αποκλειστικά τον ενδιαφέρει είναι η άνεση και η καλοπέρασή του, η φροντίδα να μην παρεμβληθεί ποτέ τίποτα που θα τον έβγαζε από την κατάσταση της μακαριότητας που έχει δημιουργήσει για τον εαυτό του. Απο την μακαριότητα αυτή δεν είναι διατεθειμένος να απομακρυνθεί ούτε και όταν ο κίνδυνος όλα να ανατραπούν παρουσιάζεται άμεσος. Αγωνίζεται να βρει προσχήματα να τον κρύψει από τον εαυτό του. Οι εμπρηστές βρίσκονται μέσα στο ίδιο του το σπίτι. Στο βάθος δεν έχει καμία αμφιβολία για την ιδιότητά και τους σκοπούς τους. Δεν αντιδρά όμως, δεν παίρνει κανένα μέτρο άμυνας. Ελπίζει πάντα, προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του ότι αυτό που συνέβη στους διπλανούς του δεν είναι δυνατόν να συμβεί στον ίδιο. Αγωνίζεται απεγνωσμένα να πνίξει τον εσωτερικό του πανικό προσφεύγοντας σε κάθε είδους ψευδαισθήσεις ...Οδηγείται μόνος του στην καταστροφή.

Βάσος Βαρίκας, Κριτική θεάτρου, εκδ. 1972

Όταν γίνεται ένα έγκλημα, πρέπει κανείς να ψάχνει για το δολοφόνο στην κορυφή, όχι στη βάση. Το Κακό είναι το σύστημα και οι Κακοί είναι αυτοί που βρίσκονται στην υπηρεσία του συστήματος.

Αλλά το Κακό δεν είναι καμία οντότητα, κανένα διεστραμμένο και κακόβουλο δαιμόνιο που αναζητά σώματα για να τα καταλάβει και, μ'αυτά σαν όργανό του να κάνει ατιμίες, εγκλήματα, δολοφονίες, οικονομικά προγράμματα, απάτες, στρατόπεδα συγκέντρωσης, ιερούς πολέμους, νόμους, δικαστήρια, κρεματόρια, τηλεοπτικά κανάλια.

Όχι, το Κακό είναι μια σχέση, μια στάση απέναντι στον άλλο. Κι είναι και μια επιλογή.

Κακό είναι το να διαλέγεις το Κακό. Το να διαλέγεις να είσαι ο Κακός απέναντι στον άλλο.

Το να γίνεσαι, από δική σου επιλογή, δήμιος. Το να κάνεις τον άλλο θύμα.

Ανήσυχτοι νεκροί (κι ό,τι λείπει λείπει)
Τάιμπο ΙΙ Πάκο Ιγκνάσιο, Υποδιοικητής Μάρκος

*Είδα και το Κακό και τον Κακό, αλλά όχι μες στο άντρο του.
Είναι παραμύθι με νεράιδες ή κακία με σπηλιά.*

[...]

*Είδα στα Δικαστήρια θρονιασμένη την κακία,
στη Γερουσία τη συνάντησα καλοχτενισμένη
και ντυμένη, να στρίβει κατά την τσέπη της
τις διαφορές και τις ιδέες.*

*Το Κακό και ο Κακός ό,τι βγαίνουν απ'το μπάνιο: ήταν
ντυμένοι ικανοποιήσεις,
κι ήταν τέλειοι μες στην αβρότητα
της ψευτοευπρέπειάς τους.*

*Γάμπλο Νερούδα
Το κακό και ο κακός*

ΟΙ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ

Βασισμένο στο έργο “Ο Μπίντερμαν και οι εμπρηστές” του Μαξ Φρις

Θίσσος:

Αθηναίος Νίκος, Αραμπατζίδης Αλέξης, Βλανταρίδη Ιφιγένεια, Γεωργιλόπουλος Απόλλωνας, Γιαννακοπούλου Τζένη, Δυναμίδου Γιώτα, Εμμανουήλ Ουρανία, Καλογήρου Ειρήνη, Καρρά Σοφιέλλα, Κρεουζής Αλέξης, Μπλιώνης Γιώργος, Μιχαλάρη Ευαγγελία, Σταύρου Ευαγγελία, Τζωρτζάκη Κωνσταντίνα, Τσιγκάκου Μαριλένα

Συντελεστές παράστασης:

Αδαμοπούλου Μαίρη, Βουρδαμής Γιώργος, Γκολφινόπουλος Ευγένιος, Κεραμιδά Λιάνα, Κορομπλάς Φώτης, Μαρκάκη Αιλιάνα, Μπλιώνης Βασίλης, Μπλιώνης Γιώργος, Μπενέτου Ελίζα, Παπάζογλου Ειρήνη, Λεμπέση Μαριάννα, Πάππας Νίκος, Πράπας Βάιος, Χαρισιάδης Σπύρος

Ευχαριστούμε πολύ:

Τους συναδέλφους, μαθητές και γονείς που μας συμπαρίστανται πάντα.
Τους απόφοιτους μαθητές Πασχάλη Κεραμιδά και Στέλιο Γκολφινόπουλο για τη βοήθεια στο στήσιμο των σκηνικών.
Τον απόφοιτο μαθητή Σωτήρη Ζέρβα για τη φωτογράφιση της παράστασης.
Τον απόφοιτο μαθητή Θανάση Τρίγγο για την επιμέλεια των προβολών.
Το Δήμο Νίκαιας-Α.Ι. Ρέντη για τη στήριξή του.
Τον κύριο Νικόλαο Φωτεινόπουλο για την προσφορά του στεφανιού.
Όλους εσάς τους θεατές και φίλους που στηρίζετε με την παρουσία σας κάθε μας προσπάθεια.

*Ο πρωτότυπος τίτλος του έργου είναι «ο Μπίντερμαν και οι Εμπρηστές».

Στα γερμανικά η λέξη Biedermann (Μπίντερμαν) σημαίνει τίμιος άνθρωπος και η λέξη Biedermann συντηρητικός, ενώ το επίθετο Bieder σημαίνει μη περιπετειώδης. Σε γερμανόφωνους λαούς οι πιθανοί συνειρμοί που μπορούν να προκύψουν στο άκουσμα του ονόματος του βασικού χαρακτήρα του έργου είναι ανάλογοι. Στην δική μας παράσταση επιλέξαμε να μην μεταφράσουμε το όνομα του Μπίντερμαν ούτε στο τίτλο, ούτε εντός κειμένου αλλά ούτε και να το αφήσουμε αμετάφραστο και απροσπέλαστο.

Έτσι στο τίτλο, αντί για ένα ελληνοποιημένο σχόλιο της τάξης του «ο Νοικοκύρης και οι Εμπρηστές» κρατήθηκε μόνο η λέξη Εμπρηστές αφήνοντας ανοιχτά ενδεχόμενα για την δραματουργική θεματολογία ενώ και στο κείμενο απαλείφθηκε εντελώς και ο πρωταγωνιστής καλείται είτε ως «Κύριος», είτε με το μικρό του όνομα, που ο συγγραφέας του έχει προσφέρει, Θεόφιλος.

Στου μίσους τα μεσάνυχτα τρέμει ενός πόθου αστέρι.
Κι αν είμαι της νυκτιάς βλαστός, του χαλασμού πατέρας,
πάντα κοιτάζω προς το φως το απόμακρο της μέρας

Κάλλιο φυτρώστε, αγριαγκαθιές και κάλλιο ουρλιάζετε, λύκοι,
κάλλιο φουσκώστε, ποταμοί και κάλλιο ανοίχτε τάφοι,
και, δυναμίτη, βρόντηξε και σιγοστάλαξε αίμα,
παρά σε πύργους άρχοντας και σε ναούς το Ψέμα.
Των πρωτογέννητων καιρών η πλάση με τ' αγρίμια ξανάρχεται.
Καλώς να 'ρθεί. Γκρεμίζω την ασχήμια.

Κωστής Παλαμάς
Ο γκρεμιστής
από Δειλοί και κρυφοί στίχοι

Χθες και σήμερα ίδια κι όμοια
χρόνος μπρος
χρόνια μετά
Η ύπαρξή σου σε σκοτάδια
όλο πηχτότερα βουτά

Κώστας Βάρναλης
Πάλι μεθυσμένος είσαι από Σκλάβοι πολιορκημένοι

Τα λόγια μου είναι μια γλυκιά προσευχή
Κουρνιαάζουν έξω απ' το κλεισμένο σου παράθυρο
Κι αν τ' άφηνες θ' ανοίγαν μια ρωγμή
απ'το μικρό κελί σου ως το άπειρο

Τρύπες
Γιορτή

Η Θεατρική Δουλειά του Σχολείου μας

- Σχ. Έτος 1994-1995 «**Επικίνδυνο παιχνίδι**» του Μ. Κορρέ
Υπεύθυνες καθηγήτριες Μ. Αδαμοπούλου και Γ. Μιχαλακοπούλου
- Σχ. Έτος 1995-1996 «**Ο ήχος του όπλου**» της Λ. Αναγνωστάκη
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 1996-1997 «**Ο πλούτος**» του Αριστοφάνη
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 1997-1998 «**Το σακάκι που βελάζει**» του Στανισλάβ Στρατιέφ
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 1998-1999 «**Η φαύστα**» του Μποστ
Υπεύθυνη καθηγήτρια Γ. Μιχαλακοπούλου
- Σχ. Έτος 2001-2002 «**Το φιντανάκι**» του Παντελή Χορν
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2002-2003 «**Η αυλή των θαυμάτων**» του Ιάκωβου Καμπανέλλη
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
(2ο βραβείο Πανελληνίων Αγώνων μαθητικού Θεάτρου ΥΠΕΠΘ και 1ο βραβείο Αττικής)
- Σχ. Έτος 2003-2004 «**Ματωμένος Γάμος**» του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2005-2006 «**Η Κασέτα**» της Λ. Αναγνωστάκη
2ο βραβείο Περιφερειακών Αγώνων μαθητικού Θεάτρου ΥΠΕΠΘ
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2005-2006 «**Αγγέλα**» του Γιώργου Σεβαστίκογλου
1ο βραβείο μαθητικών αγώνων ΥΠΕΠΘ
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2006-2007 «**Η Μικρή μας Πόλη**» του Θόρντον Ουάιλντερ
1ο βραβείο Περιφερειακών Αγώνων μαθητικού Θεάτρου ΥΠΕΠΘ
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2007-2008 «**Οι Εκατομμυριούχοι της Νάπολης**» του Εντουάρντο ντε Φίλιππο
2ο βραβείο Περιφερειακών Αγώνων μαθητικού Θεάτρου ΥΠΕΠΘ
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2008-2009 «**Ο κύκλος με την κιωλία**» του Μπέρτολτ Μπρεχτ
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2009-2010 «**Μήδεια**» του Μποστ
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2010-2011 «**Το Φιντανάκι**» του Παντελή Χορν
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2011-2012 «**Η ηλικία της νύχτας**» του Ιάκωβου Καμπανέλλη
Υπεύθυνη καθηγήτρια Μ. Αδαμοπούλου
- Σχ. Έτος 2012-2013 «**Τα τρία πρώτα χρόνια του Πελοποννησιακού πολέμου**»
Θουκυδίδη Ιστορία
Υπεύθυνοι καθηγητές Μ. Αδαμοπούλου, Σ. Χαρισιάδης
- Σχ. Έτος 2013-2014 «**Η όπερα της πεντάρας**» του Μπέρτολτ Μπρεχτ
Υπεύθυνοι καθηγητές Μ. Αδαμοπούλου, Σ. Χαρισιάδης
- Σχ. Έτος 2014-2015 «**Παραμύθι χωρίς όνομα**» του Ιάκωβου Καμπανέλλη
Υπεύθυνοι καθηγητές Μ. Αδαμοπούλου, Σ. Χαρισιάδης, Ν. Παππάς
- Σχ. Έτος 2015-2016 «**Λυσιστράτη**» του Αριστοφάνη
Υπεύθυνοι καθηγητές Μ. Αδαμοπούλου, Σ. Χαρισιάδης, Ν. Παππάς
- Σχ. Έτος 2016-2017 «**Όρνιθες**» του Αριστοφάνη
Υπεύθυνοι καθηγητές Μ. Αδαμοπούλου, Σ. Χαρισιάδης, Ν. Παππάς
- Σχ. Έτος 2017-2018 «**Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας**» του Γουίλιαμ Σαίξπηρ
Υπεύθυνοι καθηγητές Μ. Αδαμοπούλου, Σ. Χαρισιάδης, Ν. Παππάς
- Σχ. Έτος 2018-2019 «**Rotters club**» του Τζόνθαν Κόου
Υπεύθυνοι καθηγητές Μ. Αδαμοπούλου, Σ. Χαρισιάδης, Ν. Παππάς

**Ο κόσμος
μόνο όταν
τον μοιράζεσαι
υπάρχει...**

Τάσος Λειβαδίτης